

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ในสังคมมีวิวัฒนาการมาพร้อมกับวิถีชีวิตของมนุษย์ในแต่ละยุคมีการกำหนดแบบแผนวิชาการดนตรีของชนชาติต่าง ๆ ซึ่งมีความแตกต่างกันตามลักษณะของเผ่าพันธุ์หรือกลุ่มชนทางสังคมของชาตินั้น ๆ ชนชาติไทยมีแบบแผนด้านวิชาการดนตรีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ มีการสร้างสรรค์ พัฒนา ปรับปรุง และสืบทอดมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน และถือว่าเป็นวิวัฒนาการที่สำคัญยิ่งจนบรรลุระดับวิจิตรศิลป์

ประเทศไทยมีอารยธรรมเก่าแก่ มีการสืบทอดมรดกของสังคมในอดีต คนไทยมีภูมิปัญญาในการคิดค้น แสวงหาวัสดุจากธรรมชาติมาสร้างเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ และสามารถประพันธ์ทำนองดนตรีให้เหมาะสมกับเครื่องดนตรีที่ผลิตขึ้นมาใช้เนื่องในโอกาสต่าง ๆ ตามยุคสมัย เพื่อสนองความต้องการด้านจิตใจให้เกิดความสนุกสนาน

ในยุคแรก ๆ เครื่องดนตรีของทุกชาติมักจะใช้วัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่นของตน นำมาประดิษฐ์เป็นรูปทรงต่าง ๆ แล้วค่อยวิวัฒนาการต่อไป ภูมิประเทศของไทยตั้งแต่สมัยโบราณอุดมไปด้วยไม้ไผ่ ไม้เนื้อแข็ง และกระดูกสัตว์ที่ใช้งานและใช้เนื้อเป็นอาหาร ก็นำสิ่งเหล่านี้มาสร้างเป็นเครื่องดนตรี ส่วนการประดิษฐ์ตกแต่ง รูปร่างลักษณะที่สวยงามนั้นย่อมหมายถึงจิตใจ อูบนิสัยของชาตินั้น ๆ ด้วย ชนชาติไทยเป็นผู้มีจิตใจและนิสัยอ่อนโยน มีเมตตากรุณา เครื่องดนตรีจึงออกมาในลักษณะเป็นเส้นโค้ง มีลวดลายที่วิจิตรสวยงามตามแบบอย่างไทย

ปี่ เป็นเครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่า ซึ่งแต่เดิมคงเป็นไม้รวก ลำไม้ไผ่ เช่น ใช้เป่าเป็นสัญญาณในการล่าสัตว์ ต่อมาก็ใช้เป่าเขาสัตว์ เช่นที่เรียกในภาษาบาลีว่า *สิงคะ* หรือเรียกในภาษาสันสกฤตว่า *ศฤงคะ* หรือที่ฝรั่งเรียกว่า *ฮอร์น* (horn) ภายหลังค้นพบวิธีการเพิ่มเสียงโดยการเจาะรูสำหรับปิด - เปิดนิ้วได้ อีกทั้งสามารถทำ ลึนปี่ซึ่งพัฒนามาเป็นเครื่องดนตรีในตระกูลเครื่องเป่า ที่ทำหน้าที่ดำเนินทำนอง (ธนิต อยู่โพธิ์, 2530)

ปี่ หมายถึง เครื่องเป่าที่มีเครื่องช่วย คือ ลึน โดยเสียบต่อกับท่อเล็ก ๆ แล้วอมเข้าไปในปากเพื่อเป่าให้เกิดเสียง

ปี่ของไทย มีด้วยกันหลายชนิด ได้แก่ ปี่ใน ปี่นอก ปี่กลาง ปี่ชวา ปี่มอญ และปี่ฉาบ ซึ่งในแต่ละชนิดมีรูปร่าง ลักษณะ และวิธีการบรรเลงแตกต่างกัน ดังนั้นจึงได้ แบ่งประเภทของปี่ตามลักษณะและวิธีการเป่าเป็น 2 ประเภท คือ

1. ประเภทการใช้นิ้วไม่เรียงตามลำดับ เมื่อไล่เสียงเรียงทั้งขึ้นและลง ได้แก่ ปี่ใน ปี่กลาง ปี่นอก
2. ประเภทการใช้นิ้วเรียงตามลำดับ เมื่อไล่เสียงเรียงทั้งขึ้นและลง ได้แก่ ปี่มอญ ปี่ชวา ปี่ฉาบ

สำหรับประเภทที่ 1 นั้น อาจารย์มนตรี ตราโมท ได้ให้ข้อสันนิษฐานว่า น่าจะเป็นเครื่องดนตรีของไทยแท้ และเป็นเครื่องเป่าที่ชาวไทยรู้จักประดิษฐ์ขึ้นมาใช้แต่เก่าก่อน เพราะวิธีการเป่าและลักษณะการเจาะรูไม่เหมือนหรือซ้ำแบบกับเครื่องเป่าของชาติอื่น ๆ (คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534 : 107)

ปี่ใน เป็นเครื่องเป่าของชาติไทยที่คิดประดิษฐ์ขึ้นเอง มีรูปร่าง ลักษณะ และวิธีการบรรเลงไม่เหมือนกับปี่ชนิดอื่น ๆ เป็นต้นว่า เล่าปี่ เป็นรูปทรงกระบอก (cylindrical in form) ภายในเจาะกลวงตลอด ตัวปี่ทำด้วยไม้ชิงชันหรือพะยุง กลึง

ให้ปองกลมและบานปลายทั้งสองข้างเล็กน้อย ระบบการใช้นิ้ว (fingers system) และการเจาะรูสำหรับคนเป่าใช้นิ้วปิด-เปิดบังคับเสียง (controlled by the performer s fingers) สูง - ต่ำ 6 รู 4 รูบนเรียงตามลำดับ แล้วเว้นห่างพอควรจึงถึง 2 รูล่าง ซึ่งสามารถเป่า 20 กว่าเสียง ลึนเป่าทำด้วยใบตาล ตัดมนกลมซ้อนกัน 4 ชั้น ผูกติดกับหลอดโลหะที่เรียกว่า *กำพวด* สอดเข้าไปในรูปีด้านบนแล้วจึงเป่า ส่วนการบรรเลงของวงปี่พาทย์จะใช้ปี่ในขึ้นนำก่อนทุกครั้งซึ่งมีมาแต่โบราณและยังยึดถือเป็นแบบฉบับสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน (อุดม อรุณรัตน์, 2530)

“ ดนตรีไทยเป็นของคนไทย เกิดจากฝีมือและมันสมองของคนไทย ” นอกจากนั้นยังเชื่ออีกว่า “ ดนตรีไทยของเรามีมานานไม่ต่ำกว่า 4,000 ปีก่อนหน้านี้ ” (ปัญญา รุ่งเรือง, 2527)

จากศิลาจารึกสมัยสุโขทัย ก็มีการกล่าวถึงปี่ใน ดังความว่า “ ท่านทำวสองแสนนาครรรวมิกราช ผู้เป็นลูกพญาผายู เป็นหลานแก่พญาคำฟู เป็นหลานแก่พญามังรายโปรดให้อำมาตย์ไปอาราธนานามนตัมหาเถร เป็นเจ้าผู้หนึ่งชื่อมหาสมุทรเถรอัน อยู่ในกรุงสุโขทัย ปี่ระกา เตือนเจียง วันศุกร์ วันท่านเป็นเจ้าจกเงิงวันนั้น ตนท่านพญาธรรมามิกราช (พญาลิไทหรือ พระมหาธรรมราชาธิราชที่ 1) บริหารด้วยฝูงโยธามหาชน ลูกเจ้าลูกขุนมนตรีทั้งหลาย ยายกันถือกระทง ข้าวตอก ดอกไม้เทียนตีพาทย์ดังพิณฆ้อง กลองปี่สรไน (ปี่ใน) พิสนญชัย (เขาสัตว์) ทะเทียด (กลองสองหน้า) กาหล (แตรงอน) มานกัสดาลมรทงค์ (ตะโพน) ดงเดียด (กลองทัด) เป็นต้น (ปัญญา รุ่งเรือง, 2527)

จากหลักฐานดังกล่าวจึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ปี่ในนี้มีมาแล้วแต่ครั้งสมัยสุโขทัยหรือก่อนหน้านั้นแต่เรียกปี่ (pipe) ตามเสียงที่ได้ยิน เมื่ออิทธิพลทางพุทธศาสนาและศาสนาพราหมณ์แพร่หลายเข้ามายังดินแดนแถบนี้ ก็เรียกชื่อว่า *สรไน* ครั้นต่อมานานเข้าก็เรียกเพี้ยนไปเป็น *ปี่ใน* เป็น *ปี่ใน* (อุดม อรุณรัตน์, 2530)

มีนักวิชาการบางท่านได้เสนอความคิดว่าคำว่า ปี่ใน น่าจะเรียกเพี้ยนมาจากคำว่า **สรไ** มากกว่าไม่ใช่เพี้ยนมาจาก **ปี่โ** มาเป็น **ปี่ใน**

กล่าวกันว่า การที่เราเรียกปี่นั้นเรียกตามเสียงที่เราได้ยิน แต่เดิมใช้บรรเลงผสมกับเครื่องตีเรียกว่า **ปี่พาทย์** ต่อมาได้ปรับปรุงให้เหมาะสมโดยแบ่งตามลักษณะ ดังนี้

ปี่ใน มีขนาดใหญ่ ยาวประมาณ 42 ซม. ในสมัยก่อนมีการแสดงละครในซึ่งใช้ผู้แสดงเป็นผู้หญิงทั้งหมด จึงมีการดัดแปลง ขนาด และปรับเสียงของปี่ให้เหมาะสม

ปี่กลาง มีขนาดกลาง ยาวประมาณ 37 ซม. รูปร่างและระดับเสียงอยู่ในระหว่างปี่นอกและปี่ใน ใช้สำหรับการแสดงหนังใหญ่

ปี่นอก มีขนาดเล็ก ยาวประมาณ 31 ซม. ใช้สำหรับเป่ากับวงปี่พาทย์ ประกอบการแสดงโขนและละครนอก (สมบัติ จำปาเงิน, 2532)

เครื่องดนตรีไทยเป็นประติษฐกรรมที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นด้วยวิธีการที่เกิดจากมันสมอง ความรู้สึกของตน ตามวิถีทางแนวการดำเนินชีวิต และพัฒนามาเพื่อสนองความต้องการด้านจิตใจให้เกิดความสุข เครื่องดนตรีของไทยสามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตและวัฒนธรรมของคนไทยที่ถูกถ่ายทอดออกมา โดยมนุษย์ทุกคนสามารถมีส่วนร่วมกันได้

ดังที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า ปี่ใน เป็นเครื่องดนตรีที่เกิดจากภูมิปัญญาของคนไทยโดยแท้จริง ในการคิดสร้างเครื่องดนตรีที่สามารถบ่งบอกถึงเอกลักษณ์ของชาติไทยไว้อย่างยอดเยี่ยม มีความพิเศษล้ำ ทางด้านรูปร่างลักษณะ และเสียงที่เป่าออกมา

เสียงของปี่ใน จะมีความชัดเจน โปร่งใส ก้องกังวานได้นั้น สิ่งที่สำคัญ อยู่ที่ผู้สร้างเครื่องดนตรีและวัสดุที่ใช้ ตลอดจนกรรมวิธีในการสร้างซึ่งต้องอาศัยความชำนาญความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่สั่งสมมา ผู้บรรเลงที่มีฝีมือดี ๆ ถ้าใช้เครื่องดนตรีที่ไม่มีคุณภาพเสียงที่ออกมาก็จะหาความไพเราะได้ยาก ดังนั้นคนปี่ทั้งหลายจึงต้องเสาะหาช่างที่มีฝีมือในการสร้างปี่ในที่มีคุณภาพ เป็นที่ยอมรับจากบรรดาคนปี่ด้วยกัน

การสร้างปี่ใน ต้องอาศัยวิชาช่างเขียน ช่างแกะ ช่างไม้ และช่างกลึง ซึ่งจัดอยู่วิชาช่างสิบหมู่ของการช่างไทยโบราณ ดังที่พระองค์เจ้าประดิษฐวรการ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2526 : 9) ทรงจำแนกไว้ดังนี้

1. หมูช่างเขียน ได้แก่ ช่างเขียน ช่างปิดทอง
2. หมูช่างแกะ ได้แก่ ช่างแกะตรา ช่างแกะลาย ช่างแกะพระหรือภาพ
3. หมูช่างหุ่น ได้แก่ ช่างไม้ ช่างไม้สูง ช่างเลื่อย ช่างบากไม้
4. หมูช่างปั้น ได้แก่ ช่างขี้ผึ้ง ช่างปูน ช่างขึ้นรูป
5. หมูช่างปูน ได้แก่ ช่างปูนปั้น ช่างปูนก่อ ช่างปูนลาย ช่างปั้น
6. หมูช่างรัก ได้แก่ ช่างลงรักปิดทอง ช่างประดับกระຈก ช่างมุก
7. หมูช่างบุ ได้แก่ มีเพียงแขนงเดียวไม่ได้แบ่งเป็นหลายแขนงเหมือนช่างหมู่อื่นๆ
8. หมูช่างกลึง ได้แก่ช่างกลึงไม้
9. หมูช่างสลัก ได้แก่ ช่างฉลุ ช่างกระดาษ ช่างหยวก ช่างเครื่องสด
10. หมูช่างหล่อ ได้แก่ ช่างหุ่นดิน ช่างขี้ผึ้ง ช่างผสมโลหะ

เนื่องจากกรรมวิธีในการสร้างปี่ใน ซึ่งต้องอาศัยวิชาช่างดังกล่าวมาช่วยในการสร้างคือ

- ช่างไม้ ช่วยในส่วนของการตัดไม้ เลื่อยไม้
- ช่างกลึง ช่วยในส่วนของการกลึงไม้ให้เป็นรูปทรงของปี่

■ ช่างเขียน ช่วยในส่วนของงานเขียนลายลงบนเสา

■ ช่างแกะ ช่วยในส่วนของงานแกะลวดลายบนเสา

แต่ในปัจจุบันเทคโนโลยีที่ทันสมัย รวมทั้งอุปกรณ์ต่างๆ ได้ถูกพัฒนาให้เข้ามามีส่วนช่วยในการสร้างปี่ในเพื่อความเหมาะสมของงาน ทำให้งานที่ออกมามีคุณภาพดีขึ้น (สัมภาษณ์ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์, 18 กันยายน 2542)

นอกจากนี้ในส่วนของผู้สร้างเองควรมีความรู้ความสามารถทางด้านปี่ในด้วย ถึงจะทำให้ผลงานที่ออกมามีศักยภาพ เหตุที่กล่าวนี้เพราะเนื่องจากว่า ปี่ในเป็นเครื่องดนตรีที่มีรายละเอียดซับซ้อนมาก ทั้งการสร้างและการฝึกหัดเรียน ผู้ที่สร้างปี่ในเมื่อสร้างเครื่องดนตรีสำเร็จแล้วต้องมีการทดลองเสียงปี่ก่อนว่ามีจุดบกพร่องควรแก้ไขอย่างไร เพื่อให้ตรงตามเกณฑ์มาตรฐานของปี่ใน ซึ่งไม่เหมือนกับเครื่องดนตรีชนิดอื่น เช่น ระนาด ผู้สร้างสามารถเทียบเสียงใดไว้ก็ได้ เพราะผู้ซื้อเมื่อซื้อกลับไปต้องนำกลับไปเทียบเสียงเองให้ตรงกับเครื่องดนตรีที่ตนมีอยู่เดิม แต่ในกรณีของปี่ใน เราไม่สามารถกระทำอย่างนี้ได้เลย เพราะผู้เป่าหรือผู้ที่ซื้อไปไม่สามารถที่จะปรับ ตบแต่ง และเทียบเสียงปี่ขึ้นมาใหม่ได้ นอกจากช่างทำปี่จะเป็นผู้ทำมาให้สำเร็จเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นในการสร้างปี่ในจึงจำเป็นต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางด้านปี่ในด้วย จึงจะทำให้ผลงานที่ออกมามีคุณภาพ

บ้านพญาปี่ เป็นชื่อบ้านของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ที่บรรดาคนปี่ทั้งหลายต่างรู้จักกันดีว่าเป็นบ้านที่สร้างปี่ในได้ดีและมีคุณภาพ จากการสัมภาษณ์ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ได้ให้เหตุผลในการตั้งชื่อบ้านว่า พญาปี่ นั้นก็เพื่อเป็นการแสดงความเคารพระลึกถึงครูบาอาจารย์ และที่สำคัญเพื่อเป็นการยกย่อง สรรเสริญ เทิดทูนบูชาครูปี่ที่ท่านได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้ทางด้านปี่ใน รวมทั้งงานสร้างปี่ในจนทำให้เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในเรื่องการสร้างปี่ใน ด้วยเหตุนี้เองจึงได้ตั้งชื่อบ้านว่า พญาปี่ โดยมีได้มีเจตนาตั้งชื่อนี้เพื่อเป็นการยกย่องระดับตนว่าเป็นพญาปี่

ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นช่างทำปีเมืองนนทบุรี ที่ได้รับการยอมรับว่ามีฝีมือในการสร้างปีใน โดยเฉพาะในเรื่องคุณภาพเสียงของปีในที่ได้มาตรฐาน สัดส่วนที่สวยงามได้รูปทรง รวมทั้งความมีน้ำใจ อธิษาศัยไมตรีของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ยังเป็นที่ประทับใจต่อทุกคนอีกด้วย

จากประสบการณ์ในการสร้างปีในของ ช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ ผู้ที่อนุรักษ์กรรมวิธีการสร้างปีใน อันเกิดจากภูมิปัญญาของคนไทย ซึ่งในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับและเชื่อถือได้ในคุณภาพ และในฐานะที่ผู้วิจัยก็เป็นคนปีเช่นกัน จึงเล็งเห็นว่าควรที่จะทำการศึกษา ค้นคว้ากรรมวิธีในการสร้างปีในโดยละเอียด เพื่อมุ่งหวังให้เป็นประโยชน์อันจะเป็นแนวทางสำคัญเพื่อนำไปสู่ภูมิปัญญาของคนไทยในอดีตที่ได้รับการสืบทอดมาสู่คนรุ่นใหม่ในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาประวัติความเป็นมา พัฒนาการ บทบาทหน้าที่ และระบบเสียงของปีใน
2. ศึกษาประวัติการสร้างปีในของบ้านช่างสุวรรณ ศาสนันทน์
3. ศึกษากรรมวิธีการสร้างปีใน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษากรรมวิธีการสร้างปีในของช่างสุวรรณ ศาสนันทน์ เป็นกรณีศึกษา โดยเริ่มจากการเลือกวัสดุที่จะทำเลาปีจนถึงหลักการวัดคุณภาพของปีในที่ทำสำเร็จ

ขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย

ดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการโดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งดำเนินการตามขั้นตอน

1. ศึกษาประวัติความเป็นมา พัฒนาการ บทบาทหน้าที่ของปีใน
โดยทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารในห้องสมุดต่าง ๆ ดังนี้

1. หอสมุดแห่งชาติ
2. หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. หอสมุดกลาง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ห้องสมุดดนตรีหุ่ลกระท่อมมสิรินธร
5. ห้องสมุดดนตรีศูนย์สังคีตศิลป์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด
6. ห้องสมุดดนตรีสมเด็จพระเทพรัตน มหาวิทาลัยมหิดล
7. ห้องสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
8. ห้องสมุดคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือที่เกี่ยวข้อง

1. หนังสือประวัติและพัฒนาการของปีไทย ของมหาวิทยาลัย

มหิดล

2. หนังสือดุริยางคดนตรี ของอุดม อรุณรัตน์
3. หนังสือประวัติดนตรีไทย ของปัญญา รุ่งเรือง
4. หนังสือเครื่องดนตรี ของฉนิศ อยู่โพธิ์
5. หนังสืออธิบายเครื่องดนตรีไทย และเครื่องดนตรีสากล ของ

สมบัติ จำปาเงิน

6. หนังสืองานพระราชทานเพลิงศพครูเทียบ คงลายทอง

7. หนังสือสารานุกรมศัพท์ดนตรีไทยภาคคีตะ-ดุริยางค์
8. หนังสืองานพระราชทานเพลิงศพนายเทวาประสิทธิ์

พาทย์โกศล

2. ศึกษาประวัติความเป็นมาในการสร้างปี่ในของบ้านช่างสุวรรณศาสนนันท์

ในการศึกษาประวัติการสร้างปี่ใน ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เป็นการดำเนินการวิจัย โดยจะสัมภาษณ์ช่างสุวรรณ และบุคคลภายในครอบครัว ศาสนนันท์ ดั้งมีหัวข้อที่จะศึกษา ดังนี้

- 2.1 ประวัติครอบครัว
- 2.2 มูลเหตุในการเลือกอาชีพสร้างปี่ใน
- 2.3 กระบวนการฝึกหัดเป็นช่างสร้างปี่ใน
- 2.4 ลักษณะการดำเนินงานและความคาดหวังในการสืบทอด

อาชีพสร้างปี่ใน

- 2.5 พิธีกรรม ความเชื่อ ของช่างสร้างปี่ใน
- 2.6 ทศนคติและความภาคภูมิใจที่มีต่ออาชีพสร้างปี่ใน

3. ศึกษากรรมวิธีการสร้างปี่ใน

ในการศึกษากรรมวิธีการสร้างปี่ใน ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์และการสังเกต เป็นการดำเนินการวิจัย โดยจะสัมภาษณ์และสังเกตช่างสุวรรณ ศาสนนันท์ ซึ่งเป็นช่างที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน ดั้งมีหัวข้อที่จะศึกษาดังนี้

- 3.1 การจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างปี่ใน
- 3.2 ขั้นตอน กรรมวิธีการสร้างปี่ใน
- 3.3 สถานภาพของอาชีพการสร้างปี่ใน
- 3.4 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน
- 3.5 ทิศทางและอนาคตของอาชีพสร้างปี่ใน

3.6 หลักการวัดคุณภาพปีใน

อนึ่ง ผู้วิจัยได้ใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยเข้าช่วยเป็นลูกมือของช่างสุวรรณ ในกรรมวิธีการสร้างจนตลอด และใช้การสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) อีก 4 ท่าน เพื่อทดสอบวัดคุณภาพปีใน ดังรายนามต่อไปนี้

1. ครูกาหลง พึ่งทองคำ เป็นนักดนตรีที่มีความรู้ความสามารถรอบตัว โดยรับการถ่ายทอดมาจากครูหยุด ศรีอยู่ ปัจจุบันรับงานแสดงดนตรีที่อำเภอ บางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี

2. ครูสุวิทย์ แก้วกระมล มีความรู้ความสามารถทางด้านปีใน โดยเฉพาะ ได้รับการถ่ายทอดจากครูหมื่นตันตรีการเจนจิตร ซึ่งเป็นคนปีในรัชกาลที่ 6

3. ครูبيب คงลายทอง ปัจจุบันรับราชการอยู่ที่สถาบันนาฏดุริยางคศิลป์ กรมศิลปากร ทำหน้าที่ทางด้านปีในและขลุ่ยโดยตรง ได้รับการถ่ายทอดมาจากบิดา คือ ครูเทียบ คงลายทอง และครูบุญช่วย โสวัตร

4. ดร.สมศักดิ์ เกตุแก่นจันทร์ ปัจจุบันสอนอยู่ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความรู้ความสามารถทางด้านปีใน โดยได้รับการถ่ายทอดมาจาก ครูเทียบ คงลายทอง

โดยกำหนดหัวข้อที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. ส่วนประกอบของปีใน
2. ลักษณะรูปร่างของปีใน
3. การเจาะรูปีและรูนิ้วปี
4. จำนวนเสียงของปีใน
5. รูปแบบการกระสวนปีใน
6. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อเสียงปีใน
7. คุณสมบัติของผู้บรรเลง
8. สิ่งที่เป็นตัววัดคุณภาพของปีใน

9. วิธีการทดสอบคุณภาพของปีใน

10. ลักษณะของปีในที่มีคุณภาพ

ทั้งนี้ในการดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้นำปีในของช่างสุวรรณมาให้กับคณาจารย์ดังกล่าวรายชื่อมาในข้างต้นนี้ ได้ทำการทดสอบคุณภาพของปีใน โดยใช้ลื่นปีของช่างสุวรรณ และลื่นปีส่วนตัวของครู เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบถึงลักษณะของลื่นปีที่จะส่งผลกระทบต่อผู้เป่า ในด้านความถนัดและความสัมพันธ์ระหว่างลื่นปีกับผู้เป่า ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง และเป็นมาตรฐานในเรื่องของระบบเสียงและคุณภาพของปีในต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบประวัติความเป็นมา พัฒนาการ บทบาทหน้าที่ และระบบเสียงของปีใน
2. ทราบประวัติการสร้างปีในของบ้านช่างสุวรรณ ศาสนนันท์
3. ทราบกรรมวิธีการสร้างปีในของบ้านช่างสุวรรณ ศาสนนันท์
4. ทราบวิธีวัดคุณภาพของปีใน
5. ทราบคุณภาพของปีในที่วัดโดยผู้เชี่ยวชาญด้านปีใน
6. ทราบแนวทางที่เป็นมาตรฐานในการหาปีในที่มีคุณภาพ